

Ku Kościołowi synodalnemu
komunia | uczestnictwo | misja

Konspekty spotkań synodalnych w Diecezji Drohiczyńskiej

© Copyright by Diecezja Drohiczyńska

Opracowanie redakcyjne
Ks. Marcin Gołębiowski

Wybór fragmentów Pisma Świętego
Ks. Jarosław Błażej, ks. Dariusz Kucharek, ks. Andrzej Witerski

Tekst rozważań
Ks. Jarosław Błażej

Tekst modlitwy wiernych
Ks. Tadeusz Syczewski

Diecezja Drohiczyńska
ul. Kościelna 10
17-312 Drohiczyn
tel. 85 655 87 08
www.drohiczynska.pl/synod
e-mail: synod@drohiczynska.pl

Konspekty można pobrać ze strony www.drohiczynska.pl/synod

Spis treści

Wprowadzenie	2
I. Praktyczne wskazania	4
1. Przygotowanie	4
2. Spotkanie	4
3. Postawy uczestników (na podstawie <i>Vademecum</i>)	5
4. Unikanie pułapek (na podstawie <i>Vademecum</i>)	6
5. Podsumowanie	8
6. Harmonogram.....	8
II. Struktura i metoda spotkania	9
1. Struktura spotkania.....	9
2. Metoda synodalna	9
III. Tematy spotkań.....	11
1. Towarzysze wspólnej drogi.....	11
2. Słuchanie	13
3. Zabieranie głosu	15
4. Celebrowanie.....	17
5. Współodpowiedzialni w naszej wspólnej misji (ewangelizacja, dzieło uświęcenia, dzieła miłosierdzia)	19
6. Dialog w Kościele i społeczeństwie	21
7. Ekumenizm	23
8. Władza i uczestnictwo.....	25
9. Rozeznawanie i podejmowanie decyzji.....	26
10. Formowanie się w synodalności	28
IV. Aneks	30
1. Modlitwy do Ducha Świętego (do wyboru)	30
2. Modlitwa za Synod	32

Wprowadzenie

W październiku 2021 r. został formalnie rozpoczęty przez Ojca Świętego Franciszka Synod Biskupów pod hasłem „Ku Kościołowi synodalnemu: komunია, uczestnictwo, misja”. Instytucja Synodu Biskupów jest znana od Soboru Watykańskiego II i służy prowadzeniu konsultacji i świadczeniu przez biskupów pomocy papieżowi (zob. kan. 342; Konstytucja apostolska „*Episcopalis communio*” papieża Franciszka z 15 września 2018 r., n. 1). Tym razem Synod Biskupów ma jednak mieć poszerzoną formułę, ma otworzyć się na głos wszystkich wiernych, którzy zechcą się wypowiedzieć. Ma przez to ukazać synodalną naturę Kościoła (zob. Katecheza papieża Franciszka z 18 września 2021 r. wygłoszona do wiernych diecezji rzymskiej), czyli - zgodnie ze znaczeniem greckiego słowa *synodos* - nasze podążanie razem za Chrystusem. Synod będzie więc odbywał się w trzech etapach - diecezjalnym, kontynentalnym i powszechnym. Pierwszy etap (diecezjalny) już trwa i jest ważny nie tylko dlatego, że będzie odpowiedzią na papieskie zaproszenie, ale jest bardzo ważny dla nas, ponieważ mobilizuje nas do wsłuchiwania się w głos Ducha Świętego i słuchania siebie nawzajem, do spotkań, modlitwy i dzielenia się swoim doświadczeniem wiary. Jest szansą na to, by nasze wspólnoty parafialne, nasza diecezja, nasz Kościół, poczuły swój synodalny charakter.

Soborowa eklezjologia wychodzi od stwierdzenia, że „spodobało się Bogu uświęcać i zbawiać ludzi nie pojedynczo, lecz uczynić z nich lud” (LG 9). Tym ludem jest - jak wierzymy - Kościół, który prowadzi dialog ze swoim Bogiem i wspólnie idzie drogą Ewangelii, bo wie, że „nie jest dobrze, aby Kościół stał w miejscu” (Ewangelii gaudium, n. 23). Rozumiemy więc, że „synodalność jest szczególnym modus vivendi et operandi Kościoła, Ludu Bożego, który objawia i realizuje swoje istnienie jako *communio*, kiedy wszyscy jego członkowie idą razem, gromadzą się wspólnie i biorą czynny udział w misji ewangelizacyjnej” (Międzynarodowa Komisja Teologiczna, Synodalność w życiu i misji Kościoła, n. 6). Oczywiście są we wspólnocie Kościoła biskupi, kapłani, osoby konsekrowane i świeckie. Mają oni odmienne powołania i własne zadania, ale wszyscy winni służyć budowaniu Ciała Chrystusowego, jakim jest Kościół. I tak, biskup „jest nauczycielem, gdy obdarzony specjalną pomocą Ducha Świętego, przekazuje wiernym słowo prawdy w imieniu Chrystusa, Głowy i Pasterza. Ale jest także uczniem kiedy, wiedząc, że każdy ochrzczony został obdarzony Duchem Świętym, słucha głosu Chrystusa mówiącego przez cały Lud Boży, czyniąc go nieomylnym *in credendo*” (*Episcopalis communio*, n. 5; por. Ewangelii gaudium, n. 119).

Ojciec Święty Franciszek podkreśla, że Synod nie ma być parlamentem diecezjalnym, gdzie się bada różne zagadnienia i przegłosowuje papierowe postanowienia, ale ma być naszym wspólnym podróżowaniem, gdzie będziemy słuchać Ducha Świętego i siebie nawzajem. Odwołuje się do Dziejów Apostolskich, nazywając je „podręcznikiem eklezjologii”, ponieważ ukazują one historię wędrowania, które zaczyna się w Jerozolimie, biegnie przez Samarię i Judeę, Syrię, Azję Mniejszą i Grecję, a kończy w Rzymie. Drogę odbywają wspólnie Słowo Boże i ludzie, którzy je przyjmują i okazują posłuszeństwo w wierze. Ta droga rozpoczęta w Dziejach Apostolskich się nie

skończyła. Sztafeta przekazywania i przyjmowania wiary (traditio et receptio) trwa nieustannie i my możemy aktywnie się w nią włączyć. Papież, cytując wielkiego kompozytora Gustava Mahlera, podkreśla, że naszym zadaniem jest podtrzymywanie żywego płomienia, a nie strzeżenie popiołów (Katecheza z 18 września 2021 r.). Nie wystarczy zachowawcze „ratowanie” tego, w czym kiedyś płonął ogień, a dziś pozostały już tylko popioły. Duch Święty jest nigdy niegasnącym ogniem, a Kościół synodalny, żywym znakiem danej nam obietnicy, że Duch będzie z nami, że będzie nas prowadził i uświęcał, że będzie pomagał szukać nowych dróg lub odnajdywać drogi zagubione.

Możemy znaleźć w Internecie dużo materiałów na temat Synodu, jego idei, organizacji i terminów poszczególnych faz (np. na stronie: www.synod.org.pl). Chcielibyśmy jednak i my podrzucić trochę praktycznych wskazań i gotowych tekstów do wykorzystania, które są bądź wyciągiem z synodalnego Vademecum, bądź własną propozycją Diecezji Drohiczyńskiej. Ufam, że będą one pomocne przy organizowaniu spotkań synodalnych. Są one dostępne na stronie internetowej: www.drohiczyńska.pl/synod

Bardzo proszę naszych Kapłanów, a w szczególności Księży Proboszczów, aby w każdej parafii zorganizowali grupę synodalną, złożoną z co najmniej kilku osób, ale nie większą, niż 15-osobową. Jeśli więcej osób odpowiedziałoby na zaproszenie, trzeba byłoby utworzyć drugą grupę, trzecią itd. Proszę, by Księża Proboszczowie skierowali zaproszenie do członków Rad Parafialnych, działających w parafii wspólnot, ale też innych osób, które chciałyby przybyć, wziąć udział w spotkaniu, modlitwie i dzieleniu się słowem. Wskazane jest odbycie dziesięciu spotkań, a jeśli się to okaże zbyt trudne, przynajmniej trzech (na wybrane tematy spośród dziesięciu). Każdemu spotkaniu winien przewodniczyć Proboszcz, Wikariusz lub inny Kapłan. Proszę także Moderatorów i Asystentów ruchów i wspólnot działających w naszej Diecezji o stworzenie grup ponadparafialnych i włączenie się w proces synodalny. Niech wyznaczeni koordynatorzy parafialni lub ponadparafialni prześlą z każdego spotkania krótką relację do koordynatora diecezjalnego. Czas na spotkania synodalne oraz nadsyłanie relacji trwa do końca maja 2022 r.

Duchowi Świętemu powierzamy Synod i jego owoce, licząc na to, że w pełni ukażą się one po zakończeniu 3 fazy Synodu, ale i teraz, w trakcie trwania spotkań fazy diecezjalnej będziemy mogli doświadczyć błogosławionych skutków naszego otwarcia się na Boże światło i słuchania siebie nawzajem.

Z serca Wam błogosławię

/-/ Bp Piotr Sawczuk
Biskup Drohiczyński

I. Praktyczne wskazania

Poniżej prezentujemy kilka praktycznych wskazań, w jaki sposób organizować i przeprowadzać spotkania synodalne.

1. Przygotowanie

Koordynatorem prac synodalnych i odpowiedzialnym za ich przeprowadzenie w parafii jest Ksiądz Proboszcz.

Na początku należy choć trochę zapoznać się z dokumentami synodalnymi, a szczególnie z *Vademecum*, aby lepiej zrozumieć ducha Synodu (*Vademecum* jest do pobrania na stronie internetowej www.drohiczynska.pl/synod). Jest też bardzo zalecane przeczytanie Księgi Dziejów Apostolskich.

Dobrze jest określić grupy osób, które mogłyby uczestniczyć w spotkaniach synodalnych, np.: Rada Parafialna, ruchy, stowarzyszenia działające w parafii, osoby bardziej lub mniej zaangażowane w życie parafii. Proboszcz parafii ma najlepszą wiedzę i potrafi rozeznaczyć kogo i w jakim czasie zaprosić.

Planując spotkania warto uwzględnić „naturalny” kalendarz życia parafialnego, np.: rekolekcje, nabożeństwa czterdziestogodzinne, spotkania opłatkowe, spotkania z rodzicami, młodzieżą, dziećmi przygotowującymi się do przyjęcia sakramentów. Tego typu spotkania i tak wpisane są w agendę parafialną. Kilka z nich może być poświęconych tematyce synodalnej.

Vademecum przewiduje 10 tematów synodalnych. Być może nie wszystkie w każdej wspólnotie parafialnej dadzą się zrealizować. Jeśli w ocenie duszpasterza trzeba nieco zredukować ilość spotkań, można wybrać przynajmniej trzy, które najbardziej odpowiadają specyfice parafii. Dobrze, aby uczestnicy spotkania mogli się do niego odpowiednio wcześniej przygotować. Uprzednia znajomość tematu spotkania, rozważanego fragmentu Pisma Świętego oraz pytań synodalnych z pewnością pozytywnie wpłyną na jakość i owocność konsultacji synodalnych.

Tegoroczny folder kolędowy poświęcony jest tematyce Synodu. Stanowi on pewne wprowadzenie i przygotowanie do spotkań synodalnych. Jeśli by się okazało, że sytuacja pandemiczna nie pozwala na organizację wizyty duszpasterskiej, przygotowany folder można np. wyłożyć w świątyni i zachęcić każdą rodzinę do zabrania go do domu i zapoznania się z treścią.

2. Spotkanie

Synodalne spotkania mają przede wszystkim charakter modlitewny i duchowy. Ich sercem jest słuchanie Boga poprzez inspirowanie się Słowem Bożym oraz słuchanie siebie nawzajem. Słuchamy siebie nawzajem, aby lepiej słyszeć głos Ducha Świętego.

Na początku warto przedstawić zasady spotkania. Szczegółowe informacje znajdują się na rozdziale *Struktura i metoda spotkania*. Uczestników należy zachęcić do szczerego i otwartego dzielenia się swoimi doświadczeniami z ich rzeczywistego życia oraz do wspólnej refleksji nad tym, jak Duch Święty udziela swego światła poprzez to, co wybrzmiewa w głosach uczestników spotkania.

3. Postawy uczestników (na podstawie *Vademecum*)

Poniżej zostały zaprezentowane szczegółowe postawy, które umożliwiają autentyczne słuchanie i dialogowanie w procesie synodalnym.

- **Synodalność wymaga czasu na dzielenie się:** Jesteśmy zaproszeni do mówienia z autentyczną odwagą i szczerością, aby łączyć wolność, prawdę i miłość. Za sprawą dialogu każdy może wzrastać w zrozumieniu spraw.
- **Pokora w słuchaniu musi odpowiadać odwadze w mówieniu:** Każdy ma prawo do bycia wysłuchanym, tak jak każdy ma prawo do wypowiedzi. Dialog synodalny zależy od odwagi zarówno w mówieniu, jak i w słuchaniu. Nie chodzi o polemiczne angażowanie się w debatę po to, by przekonać innych. Jest to raczej przyjmowanie tego, co mówią inni jako sposobu, w jaki objawia się Duch dla wspólnego dobra (1 Kor 12,7).
- **Dialog prowadzi nas do nowości:** Musimy być gotowi do zmiany naszych opinii w oparciu o to, co usłyszeliśmy od innych.
- **Otwartość na nawrócenie i zmianę:** Często możemy mieć opór przed natchnieniami Ducha Świętego, który próbuje pobudzić nas do działania. Jesteśmy wezwani do porzucenia postawy samozadowolenia i komfortu, które prowadzą do podejmowania decyzji wyłącznie na podstawie tego, jak sprawy miały się w przeszłości.
- **Synody są eklezjalnym ćwiczeniem w rozeznawaniu:** Rozeznawanie opiera się na przekonaniu, że Bóg działa w świecie, a my jesteśmy wezwani do słuchania tego, co Duch nam sugeruje.
- **Jesteśmy znakami Kościoła słuchającego i podążającego:** Słuchając, Kościół naśladuje przykład samego Boga, który wsłuchuje się w wołanie swego ludu. Proces synodalny daje okazję do otwarcia się na słuchanie w sposób autentyczny, bez uciekania się do gotowych odpowiedzi czy sformułowanych wcześniej osądów.
- **Odrzucić uprzedzenia i stereotypy:** Możemy być obciążeni przez słabości i grzeszność. Pierwszym krokiem w kierunku słuchania jest uwolnienie naszych umysłów i serc od uprzedzeń i stereotypów, które prowadzą nas na błędną drogę, w kierunku ignorancji i podziałów.
- **Przewyciężyć plagę klerykalizmu:** Kościół jest Ciałem Chrystusa obdarzonym różnymi charyzmatami, w którym każdy członek ma do odegrania wyjątkową rolę. Wszyscy jesteśmy od siebie wzajemnie zależni i wszyscy mamy równą godność pośród świętego Ludu Bożego. Na podobieństwo Chrystusa, prawdziwą mocą jest służba. Synodalność wzywa pasterzy do uważnego słuchania owczarni powierzonej ich pieczy, tak samo jak wzywa świeckich do swobodnego i szczerego wyrażania swego zdania. Wszyscy słuchają siebie nawzajem kierowani miłością, w duchu komunii i wspólnej misji. W ten sposób moc Ducha Świętego objawia się w wieloraki sposób w całym Ludzie Bożym i poprzez niego.
- **Wyleczyć wirusa samowystarczalności:** Wszyscy jesteśmy w tej samej łodzi. Razem tworzymy Ciało Chrystusa. Odrzucając miraż

samowystarczalności, jesteśmy w stanie uczyć się od siebie nawzajem, podążać razem i służyć sobie nawzajem. Możemy budować mosty poza murami grożącymi niekiedy oddzieleniem, takimi jak: wiek, płeć, bogactwo, zdolności, wykształcenie itd.

- **Przewycięzanie ideologii:** Musimy unikać ryzyka nadawania większego znaczenia ideom niż rzeczywistości życia wiarą, którą ludzie przeżywają w sposób konkretny.
- **Budzić nadzieję:** Czyniąc to, co jest słuszne i prawdziwe, nie staramy się zwracać na siebie uwagi czy trafiać na pierwsze strony gazet, ale raczej mamy na celu wierność Bogu i służbę Jego Ludowi. Jesteśmy powołani, aby być światłem nadziei, a nie prorokami zagłady.
- **Synod to czas na marzenia i „spędzanie czasu z przyszłością”:** Jesteśmy zachęceni do tworzenia procesu na poziomie lokalnym, który zainspiruje wszystkich, bez wykluczania nikogo, do tworzenia wizji przyszłości pełnej radości Ewangelii.
- Pomocą dla uczestników będą następujące predyspozycje (por. *Christus vivit*):
 - ✓ Innowacyjne spojrzenie: Rozwijać nowe podejścia z kreatywnością i śmiałością.
 - ✓ Włączanie: Kościół partycypacyjny i współodpowiedzialny, zdolny do docenienia własnej bogatej różnorodności, obejmuje wszystkich tych, o których często zapominamy lub których ignorujemy.
 - ✓ Otwarty umysł: Unikajmy ideologicznych etykietek i wykorzystujmy wszystkie metodologie, które przyniosły owoce.
 - ✓ Słuchanie każdego: Ucząc się od siebie nawzajem, możemy lepiej odzwierciedlać wspaniałą wielowymiarową rzeczywistość, jaką ma być Kościół Chrystusa.
 - ✓ Rozumienie „podążania razem”: Podążać drogą, do której Bóg wzywa Kościół trzeciego tysiąclecia.
 - ✓ Rozumienie koncepcji Kościoła współodpowiedzialnego: Doceniać i angażować indywidualną rolę i powołanie każdego członka Ciała Chrystusa, dla odnowy i budowania całego Kościoła.
 - ✓ Docieranie poprzez dialog ekumeniczny i międzyreligijny: Snuć marzenia i podążać razem z całą rodziną ludzką.

4. Unikanie pułapek (na podstawie *Vademecum*)

Poniżej zostały przedstawione pułapki, których należy unikać, aby wspierać żywotność i owocność procesu synodalnego.

- **Pokusa chęci kierowania sobą, zamiast bycia prowadzonym przez Boga.** Synodalność nie jest korporacyjnym ćwiczeniem strategicznym. Jest to raczej proces duchowy, któremu przewodzi Duch Święty. Możemy ulec pokusie zapomnienia, że jesteśmy pielgrzymami i sługami na drodze wyznaczonej nam przez Boga. Nasze skromne wysiłki organizacyjne i koordynacyjne są w służbie Bogu, który nas prowadzi w drodze. Jesteśmy gliną w rękach Boskiego Garniarza (Iz 64,8).

- **Pokusa skupienia się na sobie i na naglących troskach.** Proces synodalny jest okazją do otwarcia się, do rozejrzenia się wokół siebie, do spojrzenia na rzeczy z innych punktów widzenia i do wyjścia z misją na peryferie. To wymaga myślenia długoterminowego. Oznacza to również poszerzenie perspektyw do formatu całego Kościoła i stawianie pytań, takich jak: Jaki jest Boży plan dla Kościoła tu i teraz? Jak możemy realizować Boże marzenie o Kościele na poziomie lokalnym?
- **Pokusa, by widzieć tylko „problemy”.** Wyzwania, trudności i znoje stojące przed światem i Kościołem są liczne. Niemniej jednak skupianie się na problemach doprowadzi nas jedynie do poczucia przytłoczenia, zniechęcenia i cynizmu. Możemy nie zauważyć światła, jeśli skupimy się tylko na ciemnościach. Zamiast skupiać się tylko na tym, co nie idzie dobrze, doceńmy te miejsca, gdzie Duch Święty tworzy życie i zobaczymy, co możemy zrobić, aby Boże działanie było pełniejsze.
- **Pokusa skupienia się tylko na strukturach.** Proces synodalny w sposób naturalny będzie wzywał do odnowy struktur na różnych poziomach Kościoła po to, by sprzyjać głębszej komunii, pełniejszemu uczestnictwu i bardziej owocnej misji. Jednak doświadczenie synodalności nie powinno skupiać się głównie na strukturach, ale na doświadczeniu podążania razem, aby pod natchnieniem Ducha Świętego rozeznaczyć dalszą drogę. Nawrócenie i odnowa struktur dokonują się jedynie dzięki ciągłemu nawracaniu się i odnawianiu wszystkich członków Ciała Chrystusa.
- **Pokusa, by nie patrzeć poza widzialne granice Kościoła.** Wyrażając Ewangelię swoim życiem, świeckie kobiety i mężczyźni działają jak zaczyn w świecie, w którym żyjemy i pracujemy. Proces synodalny to czas dialogu z ludźmi ze świata ekonomii i nauki, polityki i kultury, sztuki i sportu, mediów i inicjatyw społecznych. Będzie to czas refleksji nad ekologią i pokojem, kwestiami życia i migracji. Musimy mieć na uwadze szerszą perspektywę, aby wypełnić naszą misję w świecie. Jest to również okazja do pogłębienia ekumenicznej drogi z innymi wyznaniem chrześcijańskimi i do pogłębienia porozumienia z innymi tradycjami wiary.
- **Pokusa utraty skupienia na celach procesu synodalnego.** Podążając drogą Synodu, musimy być ostrożni: podczas gdy dyskusje mogą być zakrojone szeroko, sam proces synodalny musi utrzymać cel rozeznawania, do jakiego podążania razem wzywa nas Bóg. Żaden pojedynczy proces synodalny nie rozwiąże wszystkich trosk i problemów. Synodalność jest podążaniem naprzód w sposób współodpowiedzialny, który jest otwarty na wspólne przyjmowanie Bożych owoców w danym nam czasie.
- **Pokusa konfliktu i podziału.** „Aby wszyscy stanowili jedno” (J 17,21). To jest żarliwa modlitwa Jezusa do Ojca, który prosi o jedność wśród swoich uczniów. Duch Święty prowadzi nas coraz głębiej do komunii z Bogiem i między sobą. Nasiona podziału nie przynoszą owoców. Daremne są próby narzucania swoich poglądów całemu Ciału poprzez naciski lub dyskredytowanie tych, którzy mają inne zdanie.

- **Pokusa traktowania Synodu jako swego rodzaju parlamentu.** Myli ona synodalność z „walką polityczną”, w której, aby rządzić jedna strona musi pokonać drugą. Antagonizowanie ludzi czy sprzyjanie konfliktom, które zagrażają jedności i komunii Kościoła, jest przeciwne duchowi synodalności.
- **Pokusa, aby słuchać tylko tych, którzy już są zaangażowani w działalność Kościoła.** Takie podejście może być łatwiejsze w zarządzaniu, ale w ostatecznym rozrachunku ignoruje znaczną część Ludu Bożego.

5. Podsumowanie

Po każdym spotkaniu należy zredagować podsumowanie. Powinno znaleźć się w nim nie tyle *dziennikarskie sprawozdanie*, co raczej coś z doświadczenia wspólnoty: postawy uczestników, radości i wyzwania związane ze wspólnym zaangażowaniem w rozeznawanie. Ma zawierać nie tylko pozytywne doświadczenia, ale także wydobywać na światło dzienne doświadczenia trudne i negatywne, aby odzwierciedlić rzeczywistość tego, co zostało powiedziane.

Dobrze, aby w informacji zwrotnej po każdym spotkaniu zostały zawarte następujące elementy: Nazwa parafii/wspólnoty/ruchu/stowarzyszenia, data spotkania, liczba uczestników, temat spotkania, wnioski. Celem archiwizacji warto zrobić kilka zdjęć z każdego spotkania. Zebrane informacje w formie elektronicznej należy przesłać na adres: synod@drohiczynska.pl. Czas na przeprowadzanie konsultacji synodalnych oraz nadsyłanie relacji trwa do **końca maja 2022 r.**

6. Harmonogram

- Spotkania synodalne w parafiach, grupach, ruchach i stowarzyszeniach oraz nadsyłanie relacji – **do końca maja 2022 r.**
- Przygotowanie i przesłanie syntezy diecezjalnej – **do końca czerwca 2022 r.**

II. Struktura i metoda spotkania

W celu ułatwienia przeprowadzenia konsultacji synodalnych poniżej zaprezentowana została przykładowa struktura spotkania oraz metoda, która umożliwi wzajemne wsłuchiwanie się w głos Pana Boga i innych wiernych.

1. Struktura spotkania

Spotkanie synodalne może mieć następującą strukturę:

- ✓ Pieśń na rozpoczęcie
- ✓ Wezwanie Ducha Świętego
- ✓ Słuchanie słowa Bożego
- ✓ Rozważanie prowadzącego
- ✓ Dzielenie się własnymi przemyśleniami na temat zagadnień synodalnych w oparciu o usłyszane słowo Boże (w jednej lub w kilku grupach wg metody synodalnej)
- ✓ Sformułowanie i spisanie wniosków
- ✓ Modlitwa wiernych
- ✓ Ojcze nasz
- ✓ Błogosławieństwo
- ✓ Pieśń na zakończenie

Jeśli w spotkaniu bierze udział więcej niż 15 osób spotkanie można zorganizować w ten sposób, że pieśń na rozpoczęcie, modlitwa za Synod, słuchanie i rozważenie słowa Bożego, czas na refleksję osobistą oraz modlitwa wiernych jest częścią wspólną dla wszystkich. Następnie uczestnicy dzielą się na mniejsze, kilkusobowe grupy. Wypowiedzi w świetle pytań synodalnych prezentują według metody zaprezentowanej poniżej. Na zakończenie każda grupa formułuje i spisuje syntezę. Kapłan moderujący spotkanie w grupie czuwa nad przebiegiem konsultacji oraz dba o sformułowanie podsumowania.

W oznaczonym czasie ponownie wszyscy się spotykają. Liderzy grup pokrótce referują wypracowane przemyślenia. Spotkanie kończy błogosławieństwo.

W przypadku mniejszej liczby, niż 15 osób, nie ma potrzeby dzielenia na grupy.

2. Metoda synodalna

Metoda, która pomaga w rozważaniu tematów synodalnych składa się z trzech rund i wymaga dyscypliny czasowej.

W pierwszej rundzie wszyscy uczestnicy mają po 3 min. na wypowiedź i po kolei dzielą się owocami swojej modlitwy i refleksji nad słowem Bożym w świetle pytań związanych z tematem danego spotkania. W tej rundzie nie ma dyskusji, a wszyscy uczestnicy po prostu słuchają w skupieniu siebie nawzajem i zwracają uwagę na to, jak Duch Święty działa w każdym z nich i jaką drogą chce ich poprowadzić. Po zakończonej rundzie wypowiedzi należy dać czas na modlitwę w ciszy (1-2 min.), aby każdy mógł zebrać swoje wewnętrzne poruszenia.

W drugiej rundzie uczestnicy wypowiadając się po kolei (chyba, że ktoś rezygnuje z głosu), mówią, co najbardziej zwróciło ich uwagę w wypowiedziach z pierwszej rundy. Tym razem każdy ma 2 min. na wypowiedź, po czym ponownie następuje modlitwa w ciszy.

Wreszcie **w trzeciej rundzie** uczestnicy zastanawiają się nad wnioskami. Możliwa jest też krótka dyskusja nad głównymi tezami spotkania. Należy zwrócić uwagę zarówno na nowe spostrzeżenia, jak i kwestie nierozwiązane z przeszłości, podzielić się swoimi doświadczeniami, zauważyć wzloty i upadki. Zastanowić się, jakie nowe i odświeżające spostrzeżenia mogli zdobyć? Czego nauczyli się o synodalnym sposobie postępowania? W jaki sposób Bóg był obecny i działał w trakcie ich spotkania? Uczestnicy powinni następnie zdecydować, jakie informacje zwrotne chcą przekazać zespołowi organizacyjnemu.

III. Tematy spotkań

1. Towarzysze wspólnej drogi

Tb 6, 1-19

I poszedł chłopiec, a razem z nim anioł, a także i pies wyszedł z nim i podróżował razem z nimi. Tak podróżowali obaj i zastała ich pierwsza noc, i przenocowali nad rzeką Tygrys. Chłopiec wszedł do rzeki Tygrys, aby umyć sobie nogi. Wtedy wynurzyła się z wody wielka ryba i chciała odgryźć nogę chłopca. Na to on krzyknął. A anioł rzekł chłopcu: «Uchwyc ją i nie puszczaj tej ryby!» I uchwycił chłopiec mocno rybę i wyciągnął ją na ląd. Wtedy powiedział mu znowu anioł: «Rozplataj tę rybę i wyjmij z niej żółć, serce i wątrobę, i zostaw je przy sobie, a wnętrzności odrzuć! Żółć bowiem, serce i wątroba jej są pożytecznym lekarstwem». Młodzieniec rozplatał rybę i położył razem żółć, serce i wątrobę. Część ryby upiekli i zjedli, a resztę z niej zachował zasoloną. Potem poszli obaj dalej, aż przyszli do Medii. A młodzieniec zapytał anioła i rzekł mu: «Bracie Azariaszu, co za lekarstwo jest w sercu, w wątrobie i w żółci ryby?» A ten mu odpowiedział: «Serce i wątrobę ryby spal przed mężczyzną lub kobietą, których opanował demon lub zły duch, a zniknie opętanie i już nigdy nie zwiąże się z nim. A żółcią trzeba potrzeć oczy człowieka, które pokryło bielmo, dmuchnąć potem na nie, na to bielmo, a oczy będą zdrowe».

A kiedy przybyli do Medii i zbliżyli się do Ekbatany, odezwał się Rafał do młodzieńca: «Bracie Tobiaszu!» On mu odpowiedział: «Oto jestem», a ten oświadczył. «Tę noc musimy przepędzić u Raguela. Jest to człowiek z twojego rodu i ma córkę imieniem Sara. A oprócz jedynaczki Sary nie posiada on ani syna, ani córki. Ty między wszystkimi ludźmi jesteś najbliższy jej krewny, ona należy się tobie i cały majątek jej ojca słusznie przypadnie tobie jako dziedzictwo. Jest to dziewczę rozsądne, mężne i bardzo piękne, a i ojca ma dobrego». I dodał: «Prawnie ci się należy wziąć ją [za żonę]. Ale słuchaj mnie, bracie: Ja chcę tej nocy pomówić z ojcem o córce, abyśmy ją dostali dla ciebie jako narzeczoną. A kiedy powrócimy z Raga, wyprawimy z nią wesele. Wiem, że Raguel nie będzie mógł ci jej odmówić lub zaręczyć z innym. Narazi się on na śmierć, według wyroku księgi Prawa Mojżeszowego, bo on wie, że tobie przed innym jakimkolwiek mężczyzną należy się wziąć w dziedzictwie jego córkę. A więc słuchaj mnie, bracie! Pomówimy tej nocy o dziewczynie i zaręczymy ją z tobą. A kiedy powrócimy z Raga, zabierzemy ją i przyprowadzimy ze sobą do twego domu».

A Tobiasz w odpowiedzi rzekł Rafałowi: «Bracie Azariaszu, ja słyszałem, że ona była wydawana już za siedmiu mężów i że oni zmarli w swych komnatach małżeńskich tej nocy, kiedy zbliżali się do niej. Słyszałem także, jak niektórzy mówili, że zabija ich demon. Teraz to i ja się boję, ponieważ jej samej nie dzieje się krzywda, lecz ktokolwiek chce się zbliżyć do niej, zabija go [demon]. Jestem jedynakiem ojca mego. Nie mogę umrzeć i [tak] doprowadzić do grobu życia mojego ojca i matki skutkiem żałoby po mnie. A przecież nie mają drugiego syna, aby ich pogrzebał». A on odpowiedział mu na to: «Nie przypominasz ty sobie polecenia twego ojca, który ci rozkazał wziąć żonę z domu ojca twego? A więc posłuchaj mnie teraz, bracie: nie martw się o tego demona, ale bierz [ją za żonę]. Jestem przekonany, że tej nocy ją otrzymasz jako żonę. A kiedy

będziesz wstępował do komnaty małżeńskiej, zabierz część wątroby ryby i serce i połóż to na rozżarzone do kadzenia węgle. Potem rozejdzie się zapach, demon go poczuje i ucieknie, i nie pojawi się przy niej po wieczne czasy. A gdy już będziesz miał z nią się złączyć, powstańcie najpierw oboje i módlcie się, i proście Pana nieba, aby okazał wam miłosierdzie i ocalił was. Nie bój się, ponieważ od wieków jest ona przeznaczona dla ciebie. W ten sposób ją ocalisz i ona pójdzie z tobą. Sądzę też, że urodzi ci dzieci i będą dla ciebie jak bracia. Nie martw się!» A kiedy Tobiasz słuchał słów Rafała, że ona jest jego krewną z pokolenia z domu ojca jego, zapłonął ku niej wielką miłością i serce jego przyłgnęło do niej.

(Inne fragmenty do wykorzystania: Łk 24,13-35 2Tm 3,10-17, 2Kor 8,1-15, Ga 2,6-10)

Propozycja rozważania

Doświadczenia młodego Tobiasza ukazują nam piękno, dobro i pożytek wspólnie odbywanej drogi. Patronat Rafała okazuje się być kluczowy w ukształtowaniu przyszłego życia młodzieńca. Bóg posługuje się aniołem, aby pokazać, że nie ma sytuacji bez wyjścia. Jego miłości i trosce podlegają także ludzie wykluczeni społecznie (Sara).

W moim życiu Bóg również zsyła "aniołów" w osobie współbraci. Ich świadectwo, czy doświadczenia życia mogą przetrzeć oczy, oczyścić spojrzenie na rzeczywistość. Pomogą z innej perspektywy spojrzeć na świat, zweryfikują moje problemy. Tak bardzo potrzebuję wspólnoty.

Pytania synodalne

W Kościele i w społeczeństwie jesteście na tej samej drodze, ramię w ramię.

- W naszym Kościele parafialnym kim są ci, którzy tworzą wspólnotę?
- W jaki sposób poznawać bardziej swoją wspólnotę?
- Kim są ci, którzy wydają się bardziej oddaleni?
- Jakie grupy lub osoby pozostają na marginesie?
- Co mogłoby mnie zmotywować, aby wejść w postawę towarzysza podróży?

Modlitwa wiernych

Pełni wiary i ufności módlmy się wspólnie do Pana Boga, który posyła nam swojego Ducha Świętego.

1. Módlmy się o to, abyśmy mieli odwagę przeciwstawiać się złu panującemu w naszym społeczeństwie.
2. Módlmy się o światło Ducha Świętego i miłosierdzie Boże dla tych, którzy odrzucają Ewangelię, by za przyczyną łaski Bożej przemieniali się w żywną glebę.
3. Módlmy się, aby ludzie dobrej woli, ale stojący poza chrześcijaństwem odkryli w nim jedyną właściwą drogę.

Własne wezwania....

Panie Boże, dziękujemy Ci, że posyłasz nam nieustannie Ducha Świętego i przychodzisz do nas ze swoją łaską i błogosławieństwem. Tobie chwała, cześć i uwielbienie na wieki wieków.

2. Słuchanie

Mk 10, 46-52

Tak przyszedli do Jerycha. Gdy wraz z uczniami i sporym tłumem wychodził z Jerycha, niewidomy żebrak, Bartymeusz, syn Tymeusza, siedział przy drodze. Ten słysząc, że to jest Jezus z Nazaretu, zaczął wołać: «Jezusie, Synu Dawida, ulituj się nade mną!» Wielu nastawało na niego, żeby umilkł. Lecz on jeszcze głośniej wołał: «Synu Dawida, ulituj się nade mną!» Jezus przystanął i rzekł: «Zawołajcie go!» I przywołali niewidomego, mówiąc mu: «Bądź dobrej myśli, wstań, woła cię». On zrzucił z siebie płaszcz, zerwał się i przyszedł do Jezusa. A Jezus przemówił do niego: «Co chcesz, abym ci uczynił?» Powiedział Mu niewidomy: «Rabbuni, żebym przejrzał». Jezus mu rzekł: «Idź, twoja wiara cię uzdrowiła». Natychmiast przejrzał i szedł za Nim drogą.

(Inne fragmenty do wykorzystania: Rdz 22,1-19, 1Sm 3,1-19)

Propozycja rozważania

Na kartach Pisma Świętego rozgrywa się zbawczy dialog między Bogiem a człowiekiem. Raz mówi Bóg, innym razem woła człowiek (Bartymeusz). Zachwyca fakt jak czuły jest Bóg na ludzkie wołanie. Bartymeusz zdaje się być człowiekiem wykluczonym społecznie. Gdy krzyczy, ludzie „nastają na niego żeby umilkł”. Ale kiedy Jezus zwraca na niego uwagę, zaraz ci sami ludzie zmieniają nastawienie do ślepego mówiąc: bądź dobrej myśli, woła cię”. Bóg słyszy wołanie każdego z nas. Pragnie też być słyszany. I tu staje przed nami Abraham. Mistyk Starego Testamentu, wyczulony na głos Niewidzialnego i Nieznanego. Człowiek wielu marzeń i dążeń, pragnący osiąść w jednym miejscu i coś pozostawić po sobie na tej ziemi. Niewiele z jego planów spełniło się. Ale dlatego, że słuchał Boga i szedł za Jego głosem pozostanie dla nas na zawsze ojcem wiary i zawierzenia.

Pytania synodalne

Słuchanie jest pierwszym krokiem bycia towarzyszem podróży, ale wymaga otwartego umysłu i serca, bez uprzedzeń.

- Co ułatwia lub utrudnia nasze słuchanie?
- W jaki sposób wysłuchiwanie są świeccy?
- W jaki sposób Bóg przemawia do nas poprzez osoby, które czasami ignorujemy?
- Jak dobrze słuchamy tych, którzy są na peryferiach lub tych, którzy mają inne poglądy niż nasze własne?
- Jaka jest przestrzeń dla głosu mniejszości, zwłaszcza tych, którzy doświadczają ubóstwa, marginalizacji lub wykluczenia społecznego?

Modlitwa wiernych

Do Boga, którego chcemy słuchać zanieśmy nasze prośby.

1. Módlmy się za Kościół święty i Jego Pasterzy, aby w świecie był narzędziem Bożego pokoju.
2. Módlmy się o to, abyśmy potrafili słuchać ludzi, z którymi spotykamy się na co dzień.

3. Módlmy się za nas samych, abyśmy zawsze z uwagą słuchali Słowa Bożego i zamieniali je na konkretne dobro.

Własne wezwania....

Wszemogący Boże, wysłuchaj naszych modlitw, ześlij potrzebne łaski i doprowadź nas do swojej chwały. Przez Chrystusa, Pana naszego.

3. Zabieranie głosu

Dz 5, 33-42

Gdy to usłyszeli, wpadli w gniew i chcieli ich zabić. Lecz pewien faryzeusz, imieniem Gamaliel, uczony w Prawie i poważany przez cały lud, kazał na chwilę usunąć Apostołów i zabrał głos w Radzie: «Mężowie izraelscy - przemówił do nich - zastanówcie się dobrze, co macie uczynić z tymi ludźmi. Bo niedawno temu wystąpił Teodas, podając się za kogoś niezwykłego. Przyłączyło się do niego około czterystu ludzi, został on zabity, a wszyscy jego zwolennicy zostali rozproszeni i ślad po nich zaginął. Potem podczas spisu ludności wystąpił Judasz Galilejczyk i pociągnął lud za sobą. Zginął sam i wszyscy jego zwolennicy zostali rozproszeni. Więc i teraz wam mówię: Odstąpcie od tych ludzi i puśćcie ich! Jeżeli bowiem od ludzi pochodzi ta myśl czy sprawa, rozpadnie się, a jeżeli rzeczywiście od Boga pochodzi, nie potraficie ich zniszczyć i może się czasem okazać, że walczycie z Bogiem». Usłuchali go. A przywoławszy Apostołów kazali ich ubiczować i zabronili im przemawiać w imię Jezusa, a potem zwolnili. A oni odchodzili sprzed Sanhedrynu i cieszyli się, że stali się godni cierpieć dla imienia [Jezusa]. Nie przestawali też co dzień nauczać w świątyni i po domach i głosić Dobrą Nowinę o Jezusie Chrystusie.

(Inne fragmenty do wykorzystania: Sdz 6,33-40, 1Krl 18, 20-40, Dz 5, 33-42, Ga 2,11-12)

Propozycja rozważania

Tak wiele spraw jest w wokół nas, o których chciałoby się porozmawiać, omówić, a przede wszystkim zaradzić, gdy stanowią jakiś problem. Człowiek nie zawsze ma odwagę zabrać głos. Ma różne ograniczenie. Największym z nich jest miłość własna, która podpowiada: „a co sobie inni pomyślą o mnie?” Zaczynają się zatem debaty zakulisowe, a wraz z nimi szemranie, obmawianie, a może nawet oszczerstwa. Szukamy zatem świadectw w Piśmie Świętym na temat zabierania głosu. Spiesz nam na pomoc św. Paweł, upominający Piotra. Pojawia się Gamaliel, zabierając głos w atmosferze czyhającej krytyki i hejtu. Są także prorocy Starego Testamentu nieustannie nawołujący do wierności Jahwe. Wśród nich Eliasza, niejako stawiający na szali, w sądzie na Górze Karmel, swój autorytet, swoją wiarę, a nawet życie.

Pytania synodalne

Wszyscy są zaproszeni do mówienia z odwagą łącząc wolność, prawdę i miłość.

- Co umożliwi lub utrudnia odważne, szczerze i odpowiedzialne wypowiedzanie się w naszym Kościele parafialnym i w społeczeństwie?
- Kiedy i jak udaje nam się powiedzieć to, co jest dla nas ważne?
- Jak funkcjonują relacje z systemem medialnym (nie tylko z mediami katolickimi)?
- Kto przemawia w imieniu naszej wspólnoty i jak jest on wybierany?

Modlitwa wiernych

Ożywieni łaską nadziei módlmy się do naszego Ojca, który jest w niebie.

1. Módlmy się za nasze wspólnoty parafialne, aby odważnie wyznawały swoją wiarę i dzielili się nią z innymi.
2. Módlmy się o to, abyśmy pomagali sobie wzajemnie w trudnych sytuacjach życiowych.
3. Módlmy się o to, abyśmy w sposób odpowiedzialny korzystali ze środków medialnych.

Własne wezwania....

Boże Ojczy, wysłuchaj naszych prośb i umocnij na drodze w dążeniu do świętości. Przez Chrystusa, Pana naszego.

4. Celebrowanie

J 6, 1-15

Potem Jezus udał się za Jezioro Galilejskie, czyli Tyberiadzkie. Szedł za Nim wielki tłum, bo widziano znaki, jakie czynił na tych, którzy chorowali. Jezus wszedł na wzgórze i usiadł tam ze swoimi uczniami. A zbliżało się święto żydowskie, Pascha. Kiedy więc Jezus podniósł oczy i ujrzał, że liczne tłumy schodzą do Niego, rzekł do Filipa: «Skąd kupimy chleba, aby oni się posilili?» A mówił to wystawiając go na próbę. Wiedział bowiem, co miał czynić. Odpowiedział Mu Filip: «Za dwieście denarów nie wystarczy chleba, aby każdy z nich mógł choć trochę otrzymać». Jeden z uczniów Jego, Andrzej, brat Szymona Piotra, rzekł do Niego: «Jest tu jeden chłopiec, który ma pięć chlebów jęczmiennych i dwie ryby, lecz cóż to jest dla tak wielu?» Jezus zatem rzekł: «Każcie ludziom usiąść!» A w miejscu tym było wiele trawy. Usiedli więc mężczyźni, a liczba ich dochodziła do pięciu tysięcy. Jezus więc wziął chleby i odmówiwszy dziękczynienie, rozdał siedzącym; podobnie uczynił z rybami, rozdając tyle, ile kto chciał. A gdy się nasycili, rzekł do uczniów: «Zbierzcie pozostałe ułamki, aby nic nie zginęło». Zebrali więc, i ułomkami z pięciu chlebów jęczmiennych, które zostały po spożywających, napełnili dwanaście koszów.

A kiedy ci ludzie spostrzegli, jaki cud uczynił Jezus, mówili: «Ten prawdziwie jest prorokiem, który miał przyjść na świat». Gdy więc Jezus poznał, że mieli przyjść i porwać Go, aby Go obwołać królem, sam usunął się znów na górę.

(Inne fragmenty do wykorzystania: Joz 6, 1 – 20, 1 Kor 11, 17-34)

Propozycja rozważania

Celebrowanie jako takie jest uroczystym obchodzeniem jakiegoś wydarzenia. W religii katolickiej jest ceremonialnym sprawowaniem kultu wobec Boga. Przejawem zewnętrznym kultu jest liturgia. Każda liturgia ma swoje zasady, które mają być przestrzegane w ramach pewnej dyscypliny. Liturgia jest własnością Kościoła i to Kościół określa jej kształt. Można zaryzykować stwierdzenie, że od znajomości liturgii i wiernego przestrzegania jej zasad zależy skuteczność i owocność kultu. Rozmnożenie chleba na pustkowiu odbywa się według ścisłych zaleceń Jezusa. Cud dokonuje się przez wiernym posłuszeństwie względem Mistrza. Podobnie jest z murami Jerycha symbolizującymi bastion zła. zostają zdobyte i zburzone w dziwny, bardzo symboliczny sposób, ale co ważne przy całkowitym posłuszeństwie wobec wskazań Boga. Rodzi się zatem postulat o wierne przestrzeganie zasad liturgii i odkrywanie jej znaczenia.

Pytania synodalne

„Podążanie razem” jest możliwe tylko wtedy, gdy opiera się na wspólnotowym słuchaniu Słowa i sprawowaniu Eucharystii.

- W jaki sposób modlitwa i celebracje liturgiczne ukierunkowują nasze wspólne życie oraz wpływają na nasze najważniejsze decyzje?
- Co czynimy, aby Eucharystia stała się centrum życia wspólnoty parafialnej?
- W jaki sposób krzewimy czynne uczestnictwo wszystkich wiernych w liturgii?
- Jakie jest zaangażowanie świeckich w przygotowanie i przeżywanie liturgii?

Modlitwa wiernych

Prośmy naszego Ojca, który jest w niebie.

1. Prośmy dobrego Boga o to, aby Eucharystia była źródłem naszego chrześcijańskiego życia.
2. Prośmy Ducha Świętego o godne owoce uczestnictwa w liturgii.
3. Prośmy Jezusa Chrystusa o lepsze zrozumienie ducha liturgii.

Własne wezwania....

Wszchemogący Boże, wysłuchaj naszego wołania, bo w Tobie składamy naszą nadzieję. Przez Chrystusa, Pana naszego.

5. Współodpowiedzialni w naszej wspólnej misji (ewangelizacja, dzieło uświęcenia, dzieła miłosierdzia)

Mk 2, 1-12

Gdy po pewnym czasie wrócił do Kafarnaum, posłyszeli, że jest w domu. Zebrało się tyle ludzi, że nawet przed drzwiami nie było miejsca, a On głosił im naukę. Wtem przyszli do Niego z paralytykiem, którego niosło czterech. Nie mogąc z powodu tłumu przynieść go do Niego, odkryli dach nad miejscem, gdzie Jezus się znajdował, i przez otwór spuścili łoże, na którym leżał paralytyk. Jezus, widząc ich wiarę, rzekł do paralytyka: «Synu, odpuszczają ci się twoje grzechy». A siedziało tam kilku uczonych w Piśmie, którzy myśleli w sercach swoich: «Czemu On tak mówi? On bluźni. Któż może odpuszczać grzechy, oprócz jednego Boga?» Jezus poznał zaraz w swym duchu, że tak myślą, i rzekł do nich: «Czemu nurtują te myśli w waszych sercach? Cóż jest łatwiej: powiedzieć do paralytyka: Odpuszczają ci się twoje grzechy, czy też powiedzieć: Wstań, weź swoje łoże i chodź? Otóż, żebyście wiedzieli, iż Syn Człowieczy ma na ziemi władzę odpuszczania grzechów - rzekł do paralytyka: Mówię ci: Wstań, weź swoje łoże i idź do domu!». On wstał, wziął zaraz swoje łoże i wyszedł na oczach wszystkich. Zdumieli się wszyscy i wielbili Boga mówiąc: «Jeszcze nigdy nie widzieliśmy czegoś podobnego».

(Inne fragmenty do wykorzystania: Rz 12, 3-13, Ef 4, 25-32)

Propozycja rozważania

Dobry aktywizm potrzebuje wsparcia duchowego. Często słyszy się o osobach wypalonych, zniechęconych do życia do działania. Pozostają oni dalej pełni możliwości do pomysłów. Wiedzą jakie są potrzeby społeczne, egzystencjalne, ale nic nie robią, ponieważ stracili zapał. Rozbili się na ludzkiej obojętności, zazdrości, kpinie, ignorancji. Nic już ich nie motywuje do działania. Są podobni do paralytyka z Ewangelii, któremu pozostaje tkwić w bezruchu. Często przyczyną takiego stanu jest brak formacji chrześcijańskiej, która pozwala ukazać nadprzyrodzony motyw działania jakim jest miłość Boża i autorytet Boga. Trzeba zatem szukać dróg i możliwości dotarcia do bliskości Jezusa, gdzie nawet paralytyk odzyska siły, a pierwszym jego działaniem będzie odstawienie łoża na bok. Innymi słowy mówiąc, wyrwanie się z miejsca, gdzie ludzkie egoistyczne wartościowanie rzeczywistości zatrzymuje i nie pozwala zejść z Franciszkowej Kanapy.

Święty Paweł przypomina o obowiązku podejmowania ludzkiego wysiłku we współpracy z łaską Bożą dla wypracowania cnót jako trwałych dyspozycji do owocnego chrześcijańskiego działania.

Pytania synodalne

Synodalność służy misji Kościoła, do udziału w której powołani są wszyscy jego członkowie.

- Co przeszkadza ochrzczonej w byciu aktywnymi w misji?
- Jakie obszary misji są przez nas zaniedbywane?
- W jaki sposób wspólnota wspiera swoich członków zaangażowanych w służbę na rzecz społeczeństwa w różny sposób (zaangażowanie społeczne i polityczne,

badania naukowe, nauczanie, krzewienie sprawiedliwości społecznej, ochrona praw człowieka, troska o środowisko itp.)?

- W jaki sposób Kościół pomaga tym członkom przeżywać ich służbę społeczeństwu w sposób misyjny?

Modlitwa wiernych

Jesteśmy z Chrystusem i z Nim kroczyć pragniemy. Zanieśmy do niego naszą modlitwę.

1. Módlmy się o to, abyśmy byli wierni przyrzeczeniom chrzcielnym.
2. Módlmy się za wszystkie osoby zaangażowane w służbę na rzecz społeczeństwa, aby swoją misję wypełniali jak najlepiej.
3. Módlmy się za wszystkich odpowiedzialnych za dobro społeczne, aby zawsze kierowali się mądrością Bożą.

Własne wezwania....

Boże, Ojciec wszystkich wierzących w Twój Syna wysłuchaj nas, gdy Cię błagamy i prowadź nas drogami Twoich Przykazań. Przez Chrystusa, Pana naszego.

6. Dialog w Kościele i społeczeństwie

Mt 15, 1-9

Wtedy przyszedli do Jezusa faryzeusze i uczeni w Piśmie z Jerozolimy z pytaniem: «Dlaczego Twoi uczniowie postępują wbrew tradycji starszych? Bo nie myją sobie rąk przed jedzeniem». On im odpowiedział: «Dlaczego i wy przestępujecie przykazanie Boże dla waszej tradycji? Bóg przecież powiedział: Czcij ojca i matkę oraz: Kto złorzeczy ojcu lub matce, niech śmierć poniesie. Wy zaś mówicie: "Kto by oświadczył ojcu lub matce: Darem [łożonym w ofierze] jest to, co dla ciebie miało być wsparciem ode mnie, ten nie potrzebuje czcić swego ojca ni matki". I tak ze względu na waszą tradycję znieśliście przykazanie Boże. Obłudnicy, dobrze powiedział o was prorok Izajasz:

Ten lud czci Mnie wargami,
lecz sercem swym daleko jest ode Mnie.
Ale czci mnie na próżno,
ucząc zasad podanych przez ludzi».

(Inne fragmenty do wykorzystania: Wj 33, 1-11, Mt 16, 21-23, Dz 17, 16-32)

Propozycja rozważania

Na kartach Ewangelii Pan Jezus prowadzi nieustanny dialog z różnymi osobami. Najpierw są to Jego uczniowie. Trzykrotnie mówi do nich o swojej meście, ale nie bardzo się to zgadza i ich koncepcją Kościoła i trwania przy Jezusie. Jedną z tych rozmów zakończyła się upokarzającym skarceniem Piotra. Potrzeba było wielokrotnie wracać do tematu, aby choć trochę uczniowie go zrozumieli. Dialog zatem może się przeciągać, może niektórych znużyć a zatwardziałych pchnąć ku zatraceniu (Judasz).

Jezus prowokowany przez faryzeuszów wchodzi też w dialog z nimi. Są to debaty publiczne wobec przysłuchującego się tłumu. Za każdym razem Jezus staje w postawie świadka prawdy. Mówi to, co usłyszał od Ojca, nazywa wszystko po imieniu, demaskuje obłudę. Okazuje się jednak, że często nie wystarcza to, aby niektórych zawrócić z drogi błędu. Dialog jednak trwa.

Pytania synodalne

Dialog wymaga wytrwałości i cierpliwości, ale umożliwia także wzajemne zrozumienie.

- W jakim stopniu różne osoby w naszej wspólnocie spotykają się, aby prowadzić dialog?
- Jakie są miejsca i środki dialogu w naszym Kościele parafialnym?
- W jaki sposób są rozwiązywane różnice poglądów, konflikty i trudności?
- Na jakie szczegółowe kwestie w Kościele i społeczeństwie powinniśmy zwrócić większą uwagę?
- W jaki sposób Kościół prowadzi dialog i uczy się od innych instytucji społeczeństwa: świata polityki, ekonomii, kultury, społeczeństwa obywatelskiego i ludzi żyjących w ubóstwie?

Modlitwa wiernych

Do Boga, który obdarza swój lud sprawiedliwością, skierujmy ufne prośby.

1. Abyśmy zawsze byli ludźmi dialogu i szanowali poglądy innych braci.
2. Abyśmy stylem swojego życia i głęboką wiarą prowadzili dialog z innymi ludźmi.
3. Abyśmy w duchu uczniów Chrystusa potrafili rozwiązywać wszelkie konflikty i trudności.

Własne wezwania....

Boże, oświeć nas swoją łaską, abyśmy przejrzeni duchowo i widzieli Twoją dobroć wobec każdego człowieka. Przez Chrystusa, Pana naszego.

7. Ekumenizm

J 17, 6-26

Objawiłem imię Twoje ludziom, których Mi dałeś ze świata. Twoimi byli i Ty Mi ich dałeś, a oni zachowali słowo Twoje. Teraz poznali, że wszystko, cokolwiek Mi dałeś, pochodzi od Ciebie. Słowa bowiem, które Mi powierzyłeś, im przekazałem, a oni je przyjęli i prawdziwie poznali, że od Ciebie wyszedłem, oraz uwierzyli, żeś Ty Mnie posłał. Ja za nimi proszę, nie proszę za światem, ale za tymi, których Mi dałeś, ponieważ są Twoimi. Wszystko bowiem moje jest Twoje, a Twoje jest moje, i w nich zostałem otoczony chwałą. Już nie jestem na świecie, ale oni są jeszcze na świecie, a Ja idę do Ciebie. Ojczy Świąty, zachowaj ich w Twoim imieniu, które Mi dałeś, aby tak jak My stanowili jedno. Dopóki z nimi byłem, zachowywałem ich w Twoim imieniu, które Mi dałeś, i ustrzegłem ich, a nikt z nich nie zginął z wyjątkiem syna zatracenia, aby się spełniło Pismo. Ale teraz idę do Ciebie i tak mówię, będąc jeszcze na świecie, aby moją radość mieli w sobie w całej pełni. Ja im przekazałem Twoje słowo, a świat ich znienawidził za to, że nie są ze świata, jak i Ja nie jestem ze świata. Nie proszę, abyś ich zabrał ze świata, ale byś ich ustrzegł od złego. Oni nie są ze świata, jak i Ja nie jestem ze świata. Uświęć ich w prawdzie. Słowo Twoje jest prawdą. Jak Ty Mnie posłałeś na świat, tak i Ja ich na świat posłałem. A za nich Ja poświęcam w ofierze samego siebie, aby i oni byli uświęceni w prawdzie.

Nie tylko za nimi proszę, ale i za tymi, którzy dzięki ich słowu będą wierzyć we Mnie; aby wszyscy stanowili jedno, jak Ty, Ojczy, we Mnie, a Ja w Tobie, aby i oni stanowili w Nas jedno, aby świat uwierzył, żeś Ty Mnie posłał. I także chwałę, którą Mi dałeś, przekazałem im, aby stanowili jedno, tak jak My jedno stanowimy. Ja w nich, a Ty we Mnie! Oby się tak zespolili w jedno, aby świat poznał, żeś Ty Mnie posłał i żeś Ty ich umiłował tak, jak Mnie umiłowalesz. Ojczy, chcę, aby także ci, których Mi dałeś, byli ze Mną tam, gdzie Ja jestem, aby widzieli chwałę moją, którą Mi dałeś, bo umiłowalesz Mnie przed założeniem świata. Ojczy sprawiedliwy! Świat Ciebie nie poznał, lecz Ja Ciebie poznałem i oni poznali, żeś Ty Mnie posłał. Objawiłem im Twoje imię i nadal będą objawiał, aby miłość, którą Ty Mnie umiłowalesz, w nich była i Ja w nich».

(Inne fragmenty do wykorzystania: Mk 9, 38-41, Dz 10, 34-43, Ef 4, 1-6)

Propozycja rozważania

W czasie ostatniej wieczerzy Jezus modlił się za Kościół i za uczniów słowami: „Aby byli jedno”. Jedność jest niedoceniana w naszym życiu duchowym. Sam diabeł jest przecież tym, który dzieli i prowadzi do rozłamu. Dlaczego jako chrześcijanie jesteśmy podzieleni? Przyczyn jest wiele, ale pierwszą i najważniejszą jest skutek działania złego czyli grzech. To właśnie grzech czyha u bram naszych duchowych warowni, aby wślizgnąć się do środka i doprowadzić do zniszczeń. Mimo tego chcemy i staramy się otwierać na chrześcijan innych wyznań. Przyjęliśmy taki sam chrzest. Tym bardziej, że jeśli ktoś nie jest przeciwko nam, ten jest z nami. Chociaż nie jest to łatwa droga, oscylującą pomiędzy zachowaniem własnej tożsamości a dobrze rozumianą otwartością, otwieramy się siłą Ducha Świętego aby prowadził nas do prawdy.

Pytania synodalne

Dialog między chrześcijanami różnych wyznań, zjednoczonymi przez jeden chrzest, zajmuje szczególne miejsce na drodze synodalnej.

- Jakie relacje ma nasza wspólnota kościelna z członkami innych tradycji chrześcijańskich i wyznań?
- Co nas łączy i jak razem podążamy?
- Jakie owoce przyniosło nam wspólne podążanie?
- Jakie są trudności?
- Jak możemy zrobić następny krok we wspólnym podążaniu naprzód?

Modlitwa wiernych

Panu Bogu, który pragnie, aby ludzie przez Niego stworzeni stanowili jedną rodzinę przedstawmy nasze prośby.

1. Módlmy się, aby wśród nas panowała zgoda, miłość i jedność.
2. Módlmy się o to, abyśmy potrafili rozwiązywać różnice poglądów, konfliktów i wszelkich trudności w drodze dialogu i wzajemnego zrozumienia.
3. Módlmy się za społeczności podzielone przez ducha niezgody i wzajemne oskarżenia się, abyśmy szukali zawsze tego co na łączy.

Własne wezwania....

Panie nasz Ojczy dopomóż nam, abyśmy byli jedno. Prosimy Cię o to przez Chrystusa, Pana naszego.

8. Władza i uczestnictwo

Mt 20, 20-23

Wtedy podeszła do Niego matka synów Zebedeusza ze swoimi synami i oddając Mu pokłon, o coś Go prosiła. On ją zapytał: «Czego pragniesz?» Rzekła Mu: «Powiedz, żeby ci dwaj moi synowie zasiedli w Twoim królestwie jeden po prawej, a drugi po lewej Twojej stronie». Odpowiadając Jezus rzekł: «Nie wiecie, o co prosicie. Czy możecie pić kielich³, który Ja mam pić?» Odpowiedzieli Mu: «Możemy». On rzekł do nich: «Kielich mój pić będziecie. Nie do Mnie jednak należy dać miejsce po mojej stronie prawej i lewej, ale [dostanie się ono] tym, dla których mój Ojciec je przygotował».

(Inne fragmenty do wykorzystania: 2 Krl 5, Mt 18, 1-5, J 13, 1-20, Flp 2, 5-11)

Propozycja rozważania

Sobór Watykański II ukazał nam jednoznacznie w swojej chrystologii wizję Chrystusa jako Sługi. Cały Nowy Testament o tym poucza. Jezus często przeciwstawia wywyższanie siebie uniżeniu. Poucza, że służba i uniżenie prowadzi do prawdziwej wielkości. Rewelacyjnie opisał to św. Paweł w liście do Filipian. Prawda jest taka, że w Kościele przełożёнstwo jest służbą.

Uczniowie prosząc ustami swej matki o władzę dla siebie, tak naprawdę nie wiedzą, że proszą o to, aby być sługami wszystkich. Władza w Imię Chrystusa ma swoje uczestnictwo w krzyżu Chrystusa. A kariery realizowane w Kościele, jak zaznaczył bł. Stefan Wyszyński, chodzą Hiobowymi drogami.

Pytania synodalne

Kościół synodalny jest Kościołem uczestniczącym i współodpowiedzialnym.

- W jaki sposób nasza wspólnota parafialna określa cele, do których należy dążyć, drogę do ich osiągnięcia i kroki, które należy podjąć?
- W jaki sposób sprawowana jest władza lub zarządzanie w naszym Kościele parafialnym?
- W jaki sposób praca zespołowa i współodpowiedzialność są realizowane w praktyce?
- Jak funkcjonują organizmy synodalne na poziomie Kościoła parafialnego (Rady Duszpasterskie, Parafialne)?

Modlitwa wiernych

Najlepszy Ojcze, przyjdź nam z pomocą i wysłuchaj naszych pokornych błagań.

1. Módlmy się za rządzącymi, aby swoją władzę traktowali jako służbę drugiemu człowiekowi.
2. Módlmy się za nasze wspólnoty parafialne, aby były otwarte na działanie Ducha Świętego.
3. Módlmy się o mądry i roztropny patriotyzm dla nas samych, o ożywienie w społeczeństwie nadziei lepszej przyszłości zbudowanej na nauce Chrystusowej Prawdy.
Własne wezwania....

Boże, wierzymy, że Jezus Chrystus jest Mesjaszem i Twoim Synem. Pomóż nam wyznawać Go całym sercem jako Pana i Boga. Prosimy Cię o to przez Chrystusa, Pana naszego.

9. Rozeznawanie i podejmowanie decyzji

Dz 1, 15-26

Wtedy Piotr w obecności braci, a zebrało się razem około stu dwudziestu osób, tak przemówił: «Bracia, musiało wypełnić się słowo Pisma, które Duch Święty zapowiedział przez usta Dawida o Judaszu. On to wskazał drogę tym, którzy pojмали Jezusa, bo on zaliczał się do nas i miał udział w naszym posługiwaniu. Za pieniądze, niegodziwie zdobyte, nabył ziemię i spadłszy głową na dół, pękł na pół i wypłynęły wszystkie jego wnętrzności. Rozniosło się to wśród wszystkich mieszkańców Jerozolimy, tak że nazwano ową rolę w ich języku Hakeldamach, to znaczy: Pole Krwi. Napisano bowiem w Księdze Psalmów:

Niech opustoszeje dom jego
i niech nikt w nim nie mieszka!
A urząd jego niech inny obejmie!

Trzeba więc, aby jeden z tych, którzy towarzyszyli nam przez cały czas, kiedy Pan Jezus przebywał z nami, począwszy od chrztu Janowego aż do dnia, w którym został wzięty od nas do nieba, stał się razem z nami świadkiem Jego zmartwychwstania». Postawiono dwóch: Józefa, zwanego Barsabą, z przydomkiem Justus, i Macieja. I tak się pomodlili: «Ty, Panie, znasz serca wszystkich, wskaż z tych dwóch jednego, którego wybrałeś, by zajął miejsce w tym posługiwaniu i w apostołstwie, któremu sprzeniewierzył się Judasz, aby pójść swoją drogą». I dali im losy, a los padł na Macieja. I został dołączony do jedenastu apostołów.

(Inne fragmenty do wykorzystania: Dz 15, 1-35)

Propozycja rozważania

Jezus przed odejściem do domu Ojca powiedział: „nie zostawię was sierotami”. Mówił o obietnicy i umocnieniu z nieba, o Duchu Świętym. Po zesłaniu Ducha Świętego oczywistym stało się, że teraz On zajmie niejako miejsce Chrystusa i to On będzie kierował poczynaniami uczniów. Odtąd każda decyzja dwunastu opierała się na rozeznawaniu połączonym modlitwą do Ducha Świętego.

Ludzie Kościoła na różnych szczeblach wpadają jednak w pułapkę naturalizmu i przeceniania swego intelektu zajmującego miejsce Bożego Ducha. Pojawia się planowanie zamiast rozeznawania. Dlatego dziś na drodze uczniów winien znaleźć się niejeden wieczernik, miejsce obmyślenia strategii działania i podejmowania decyzji. Jezus zanim wybrał dwunastu modlił się całą noc. Uczniowie wybierając Macieja, czy dobierając sobie towarzyszy na ewangelizację modlą się do Ducha Świętego.

Oby wołanie do Ducha Świętego i modlitwa o rozeznanie była stałą praktyką i pierwszym narzędziem w odkrywaniu woli Boga szczególnie w czasach zamętu.

Pytania synodalne

W stylu synodalnym podejmujemy decyzje poprzez rozeznawanie tego, co Duch Święty mówi przez całą naszą wspólnotę.

- Jakie metody i procesy stosujemy w podejmowaniu decyzji?
- W jaki sposób nasze metody podejmowania decyzji pomagają nam słuchać całej wspólnoty parafialnej?
- Jaki jest związek między konsultacją a podejmowaniem decyzji i jak to realizujemy w praktyce?
- Jakich narzędzi i procedur używamy, aby promować przejrzystość i możliwość rozliczenia?
- Jak możemy wzrastać we wspólnotowym rozeznawaniu duchowym?

Modlitwa wiernych

Znając dobroć naszego Ojca, który jest w niebie, prosimy Go z ufnością.

1. Módlmy się o to, abyśmy byli ludźmi uczciwymi, o dobrze uformowanym sumieniu.
2. Módlmy się o światło Ducha Świętego, abyśmy godnie podejmowali różnego rodzaju decyzje dla dobra innych ludzi.
3. Módlmy się o wzrost duchowy w naszym życiu i jak najlepszym wypełnianiu zadań wpływających z chrztu świętego.

Własne wezwania....

Panie, Ty nas uczysz właściwego spojrzenia na sprawy tego świata i dostrzegania na drodze ku wieczności ludzi wokół nas. Wysłuchaj naszych modlitw, jeżeli taka jest Twoja wola. Przez Chrystusa, Pana naszego.

10. Formowanie się w synodalności

Dz 2, 1-11

Kiedy nadszedł wreszcie dzień Pięćdziesiątnicy, znajdowali się wszyscy razem na tym samym miejscu. Nagle dał się słyszeć z nieba szum, jakby uderzenie gwałtownego wiatru, i napełnił cały dom, w którym przebywali. Ukazały się im też języki jakby z ognia, które się rozdzieliły, i na każdym z nich spoczął jeden. I wszyscy zostali napełnieni Duchem Świętym, i zaczęli mówić obcymi językami, tak jak im Duch pozwalał mówić.

Przebywali wtedy w Jerozolimie pobożni Żydzi ze wszystkich narodów pod słońcem. Kiedy więc powstał ów szum, zbiegli się tłumnie i zdumieni, bo każdy słyszał, jak przemawiali w jego własnym języku. «Czyż ci wszyscy, którzy przemawiają, nie są Galilejczykami?» - mówili pełni zdumienia i podziwu. «Jakżeż więc każdy z nas słyszy swój własny język ojczysty? - Partowie i Medowie, i Elamici, i mieszkańcy Mezopotamii, Judei oraz Kapadocji, Pontu i Azji, Frygii oraz Pamfilii, Egiptu i tych części Libii, które leżą blisko Cyreny, i przybysze z Rzymu, Żydzi oraz prozelici, Kreteńczycy i Arabowie - słyszymy ich głoszących w naszych językach wielkie dzieła Boże».

(Inne fragmenty do wykorzystania: Dz 6, 1-7)

Propozycja rozważania

Realizacja wskazań, które Jezus przekazał Apostołom nie była prosta. Do tego doszła ich słaba kondycja duchowa i emocjonalna. Wprawdzie doświadczyli umocnienia z faktu zmartwychwstania Jezusa, ale w pamięci wciąż brzmiało poczucie winy z racji opuszczenia Mistrza w godzinie Jego męki. Oddać się na nowo Jezusowi odbudować swój zapał i wierność wobec Niego, to było zadanie na teraz. Jak tego dokonać? Pojawia się wieczernik, miejsce bezpieczne odizolowane od reszty Jerozolimy. Ale jeszcze nie czas na nowennę do Ducha Świętego, jeszcze Mistrz nakazuje im wędrówkę w biały dzień na oczach Jerozolimy do góry wniebowstąpienia. Odchodzi do Ojca. Teraz trzeba wrócić do Wieczernika, znowu na oczach ludzi z miasta. Epizod zdawałoby się mało znaczący, ale wychwycony przez mistrzów życia duchowego, o którym mówią, że to ostanie oczyszczenia uczniów, na drodze do zjednoczenia z Bogiem. Teraz Duch Święty będzie mógł posługiwać się mini jako skutecznymi narzędziami budowania Kościoła.

Pytania synodalne

Synodalność pociąga za sobą otwartość na zmiany, formację i ciągłe uczenie się.

- Na ile jesteśmy w stanie oddać się prowadzeniu Boga, poddając krytyce swój punkt widzenia? Z jakich środków skorzystamy, aby to się w nas dokonywało?
- W jaki sposób nasza wspólnota kościelna formuje ludzi, aby byli bardziej zdolni do „podążania razem”, słuchania siebie nawzajem, uczestniczenia w misji i angażowania się w dialog?
- Jaka formacja jest oferowana, aby wspierać rozeznawanie i sprawowanie władzy w sposób synodalny?

Modlitwa wiernych

Jak Apostołowie zapatrzeni w naszego Mistrza módlmy się do Niego.

1. Módlmy się o to, abyśmy czuli się odpowiedzialni jedni za drugich.
2. Módlmy się o to, abyśmy potrafili słuchać siebie nawzajem.
3. Módlmy się o to, abyśmy potrafili towarzyszyć naszym braciom w ich cierpieniu i pomagać w rozwiązywaniu ich trudności.

Własne wezwania....

Panie Jezu napełnij nasze serca ukochaniem Ciebie i mocnym postanowieniem pójścia za Tobą. Który żyjesz i królujesz na wieki wieków.

IV. Aneks

1. Modlitwy do Ducha Świętego (do wyboru)

Przyjdź Duchu Święty,
Przemień nasze wewnętrzne napięcie w święte odprężenie.
Przemień nasz niepokój w kojącą ciszę.
Przemień nasze zatroskanie w spokojną ufność.
Przemień nasz lęk w nieugiętą wiarę.
Przemień naszą gorycz w słodycz Twej łaski.
Przemień mrok naszych serc w delikatne światło.
Przemień naszą obojętność w serdeczną życzliwość.
Przemień naszą noc w Twoje światło.
Przemień zimę naszych dusz w Twoją wiosnę.
Wyprostuj nasze krzywe drogi, wypełnij naszą pustkę.
Oczyść nas z pychy, pogłębij naszą pokorę.
Rozpal w nas miłość, zgaś w nas zmysłowość.
Spraw, abyśmy widzieli siebie, jak Ty nas widzisz.
Abyśmy mogli poznać Ciebie, jak to obiecałeś.
I byli szczęśliwi według Twego słowa:
Błogosławieni czystego serca, albowiem oni Boga oglądać będą. Amen.

Duchu Święty, Źródło Prawdy, Oddechu Boga, Dawco Życia. Zaskakuj mnie pośród codzienności, poznaj i osądź moje plany.
Przemieniaj mnie w moim poznaniu, napełnij mnie Twoimi darami. Obmyj mnie, abym był czysty, wzbudź we mnie talenty, aby służyły.
Działaj we mnie, aby zanikło moje ja. Rozpal Twój charyzmat, abym dawał o Tobie świadectwo. Przyrowadź mnie, kiedy uciekam, odnajdź mnie, kiedy błędzę bez celu.
Porusz mnie, kiedy słabnę. Spiesz ku mnie, kiedy Cię szukam, natchnij mnie, kiedy myślę. Zrozum mnie, kiedy ja nie rozumiem, złam mnie, kiedy jestem hardy.
Przeniknij mnie, kiedy jestem nielogiczny. Oczyszczaj mnie, kiedy jestem wystawiony na pokusy. Wołaj i ratuj mnie, gdy wchodzę w dialog ze złem.
Skrusz moją pewność siebie. Napełnij mnie, kiedy odczuwam pustkę. Rozwesel mnie, kiedy jestem smutny, przygarnij, kiedy jestem samotny.
Módl się we mnie, kiedy brak mi słów, pocieszaj mnie, kiedy jestem opuszczony.
Uzdrow mnie, kiedy jestem chory, podtrzymuj mnie, kiedy upadam, ocal mnie, kiedy jestem bezbronny.
Wznos we mnie okrzyki radości, kiedy miłość do Ciebie przepelnia moje serce.
Amen.

Duchu Święty Boże, który od Ojca i Syna pochodzisz, zmiłuj się nad nami.
Duchu Święty Boże, który wydajesz świadectwo o Chrystusie,
Duchu Święty Boże, który kierujesz losami ludzkości,
Duchu Święty Boże, który napełniasz okrąg ziemi,
Duchu Święty Boże, z którego wszelka moc pochodzi,
Duchu Święty Boże, który nauczasz nas swej prawdy,
Duchu Święty Boże, który przebywasz w naszych sercach,
Duchu Święty Boże, który przenikasz najskrytsze tajniki serca,
Duchu Święty Boże, który oświecasz nasze myśli,
Duchu Święty Boże, który odradzasz nas duchowo,
Duchu Święty Boże, miłosierny dawco darów,
Duchu Święty Boże, Duchu mądrości i rozumu,
Duchu Święty Boże, Duchu rady, męstwa i pobożności,
Duchu Święty Boże, Duchu bojaźni Bożej i roztropności,
Duchu Święty Boże, który napełniałeś Apostołów odważnie głoszących Chrystusa,
Duchu Święty Boże, Pocieszycielu nasz drogi,
Duchu Święty Boże, który oczyszczasz nasze serca,
Duchu Święty Boże, który nas ożywasz i czynisz dziećmi Bożymi,
Duchu Święty Boże, odwieczne źródło pociechy,
Duchu Święty Boże, Duchu mocy umacniającej w naszych troskach,
Duchu Święty Boże, który prowadzisz nas na drodze doskonałości,
Duchu Święty Boże, Duchu ciszy otwartej na Boga,
Duchu Święty Boże, ożywcze źródło mocy,
Duchu Święty Boże, Duchu radości płynącej z życia w Prawdzie,
Duchu Święty Boże, dawco wiary, pokoju i żarliwości,
Duchu Święty Boże, światłości Patriarchów,
Duchu Święty Boże, natchnienie Proroków,
Duchu Święty Boże, kierujący posługą Apostołów,
Duchu Święty Boże, zwycięstwo męczenników,
Duchu Święty Boże, mądrości wyznawców,
Duchu Święty Boże, czystości dziewic,
Duchu Święty Boże, namaszczenie wszystkich świętych Pańskich,
Duchu Święty Boże, który tworzysz, ożywasz i uświęcasz Kościół Chrystusowy.

2. Modlitwa za Synod

Stajemy przed Tobą, Duchu Święty,
zgromadzeni w Imię Twoje,
z Tobą jedynie, który nas prowadzisz.
Zamieszkaj w naszych sercach,
naucz nas drogi, którą mamy iść
i jak mamy nią iść.
Jesteśmy słabi i grzeszni.
Nie dozwól, abyśmy wprowadzali nieład.
Nie pozwól, by niewiedza sprowadziła nas na niewłaściwą drogę,
albo stronniczość wpływała na nasze działania.
Niech w Tobie odnajdziemy naszą jedność,
abyśmy mogli razem podążać do życia wiecznego,
abyśmy nie zbaczali z drogi prawdy
i nie porzucali tego, co jest słuszne.
O to wszystko prosimy Ciebie,
który działasz w każdym miejscu i czasie,
w komunii z Ojcem i Synem,
na wieki wieków. Amen.